

skønt det klæder ikke et stort Parti at bøje sig for den enkelte Mands Mening. — er kommet ind paa dette i sidste Øjeblik. Jeg forstaaer nogenlunde, at Højre alligevel er gaaet ind paa dette at foretrække en Dagsorden i Stedet for at opretholde sin Betænkning og sit Ændringsforslag. Jeg antager, at det sker, fordi Højre ikke har synderlig Lyst til at komme ud med disse Ændringsforslag til Vælgerne og nu endelig kan komme fra dem paa en nogenlunde hæderlig Maade. Den ærede Forslagsstiller gik ud fra, at disse Ændringsforslag og det af Højre inden Jul stillede Forslag var det samme. Det er det aldeles ikke. Der foreligger fra Højre to Forfatningsudkast: et inden Jul og et fra de sidste Dage af Februar. Naar nu denne Betænkning overhovedet ikke kommer til Behandling og den ærede Forslagsstillers Paastand paa Overgang til Dagsordenen vedtages, gaar det Højre, ligesom det i sin Tid gik Guden Saturn, der aad sine egne Børn i sig igen. Naar denne Dagsorden vedtages i Dag, har Højre slugt begge sine Forfatningsforslag, som det har fremsat i Vinter, og saa er Højre for saa vidt klar af disse, hvis virkelig Modstanderne vil lade dem være klar deraf, hvad jeg er noget i Tvivl om. Jeg kan derfor nok forstaa, hvorfor den ærede Forslagsstiller har stillet sit Forslag til Paastand paa Overgang til Dagsordenen, for saa vidt som han ogsaa gerne vil være fri for Højres Forslag. Han sagde, at han hverken vilde angribe eller forsvare dem. Det vil sige, han vil paa ingen Maade anbefale dem. Den ærede sidste Taler, der har været med til at stille Ændringsforslagene, gjorde ogsaa en Retraite og erklærede, at han ikke mente, de kunde modtages med nogen Begejstring, selv ikke fra hans egen Side. Naar det derimod siges, at Regeringsforslaget ikke er blevet modtaget med Begejstring i Folketinget, ved jeg ikke mange Tilfælde, hvor et Forslag af den Vigtighed er blevet vedtaget af Folketinget med 100 Stemmer af de 114 Medlemmer. Og det skal ogsaa nok vise sig ved Folketingsvalgene, som vi senest skal have om en 6—7 Uger, at Regeringsforslaget vil sejre der.

Der blev spaaet noget om, hvorledes det vilde gaa Regeringspartiet ved dette Valg. Derom skal jeg intet sige, det er vanskeligt at have nogen Mening derom, men hvad jeg er sikker paa, er, at det vil gaa Højre yderst uheldigt ved dette Valg; det er der vel ingen, der er i Tvivl om. Hvis Højre er i Tvivl om det, tror jeg nok, at det, naar der staaer 3 Partier imod

Højre, skal vise sig, at Højre lider det Nederlag, det har fortjent at lide, ikke mindst paa Grund af den vaklende og usikre Holdning, det har indtaget i denne Samling ved ikke at kunne komme til Klarhed over, hvad det vil overfor Regeringen. Vi staaer saaledes, at vi neppe ved, om der her er en eller to Stemmers Majoritet, og paa hvilken Side denne Majoritet er. Det ender altsaa saaledes, at Højre trækker sig ganske ud af Kampen og henstiller til Regeringen, at den befrier Højre og de Frikonservative for Ansvar i denne Sag. Nu har Regeringen nægtet det. Hvis den ærede Forslagsstiller vil følge den Politik, han hidtil har fulgt, maa han tage sit Forslag om Paastand paa Overgang til Dagsordenen tilbage og lade os faa Sagen afgjort her i Tinget. Saa fik han rimeligvis at vide, hvad han, og andre ogsaa, er saa overordentlig ivrig efter at faa at vide, om der her i Salen i Regeringspartiet er saa ringe Tilslutning til Regeringsforslaget, at man ikke vil stemme for det. At fremkalde en Afstemning synes mig dog at have en god politisk Vægt og Betydning, men at nøjes med, at en ganske ligegyldig Dagsorden vedtages, synes mig at være hverken værdigt for det ærede Medlem eller det store Parti, som nu har fulgt hans Vink i Dag.

Harald Jensen: Jeg kan lige som den ærede sidste Taler begynde med at sige, at jeg, saafremt der ikke havde foreligget en ny og noget overraskende Situation, kunde have henholdt mig til de Udtalelser, der fremkom fra den ærede Ordfører for Mindretallet. 3 Partier er jo gaaede sammen og har dannet et Mindretal, for hvilket det ærede 10de kongevalgte Medlem (Enevold Sørensen) er Ordfører. Men der er som sagt kommet en ny Stilling frem, som maaske kræver, at jeg paa mit Partis Vegne siger et Par Ord.

Jeg vil da først pege paa det mærkværdige i, at de Ændringsforslag, der fremkom fra Højre som en udstrakt Haand, som et Forhandlingsgrundlag, beskyttes paa en saadan Maade, at man aldeles ikke kan komme til at tale om dem. Da de første Gang fremkom, om end i en mindre udarbejdet Skikkelse, men for øvrigt ganske de samme, i Højres Fællesorgan, kunde man ikke godt tale om dem; hvad der stod i et Dagblad, kunde man ikke lægge til Grund for Diskussionen her i Tinget, hvad ogsaa det ærede 4de kongevalgte Medlem (Estrup) sagde: Det var ganske rigtigt, at man ikke kunde tale om